

Sygn. akt V CSK 150/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku J. M.

przy uczestnictwie F. L.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 września 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz wnioskodawcy 1350 (tysiąc
trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania F. L. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 września 2017 r. (sygn. akt III Ca [...]) uwzględniającego apelację wnioskodawcy J. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. przez zmianę tego postanowienie i stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołał się na jej oczywistą zasadność. Wskazał, że orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 336 i 710 k.c., ponieważ w świetle zebranych dowodów nie może budzić wątpliwości, że wnioskodawca nie był samoistnym posiadaczem przedmiotowej nieruchomości.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi zostało oparte na konstatacji, że w chwili śmierci właścicielki nieruchomości J. K. wnioskodawca wstąpił z mocy prawa w stosunek użyczenia nieruchomości z następcami prawnymi spadkodawczyni, wobec czego nie był samoistnym posiadaczem nieruchomości. Stosunek użyczenia nie musi jednak trwać w nieskończoność. W okolicznościach sprawy zostało wykazane, że wnioskodawca po śmierci właścicielki objął nieruchomość w samoistne posiadanie, władał nią przez 30 lat jak właściciel, zajmował się nią, płacił podatki, ponosił inne ciężary, zaś spadkobiercy J. K. nie wykazywali żadnego zainteresowania nieruchomością i nie czuli się jej właścicielami. Nie ulega wątpliwości, że możliwa jest zamiana posiadania zależnego w samoistne. Kwestia zaś, czy to nastąpiło, należy do sfery ustaleń faktycznych, dokonanych na podstawie materiału dowodowego. W toku postępowania skarżący nie obalił domniemania posiadania samoistnego. Argumenty przytoczone w skardze kasacyjnej nie mogły podważyć ustaleń i oceny prawnej dokonanej przez Sąd Okręgowy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.